

Sygn. akt I ACz 1157/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2016r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Tkocz (spr.)

Sędziowie: SA Małgorzata Wołczańska

SA Joanna Naczyńska

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko A. M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Katowicach

z dnia 19 kwietnia 2016r., sygn. akt II Nc 264/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Joanna Naczyńska SSA Ewa Tkocz SSA Małgorzata Wołczańska

Sygn. akt I ACz 1157/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Katowicach zwrócił pozew (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G., reprezentowanego przez radcę prawnego, wobec nieuiszczenia opłaty od pozwu w wymaganej wysokości (art. 130² § 1 k.p.c.).

Przewodniczący Sądu uznał, że opłata od pozwu w niniejszej sprawie jest opłatą stosunkową, o której mowa w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wskazał, że powód nie jest bankiem i nie można uznać, że nabycie przez niego wierzytelności stanowi czynność bankową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe, mimo, że źródłem tej wierzytelności była czynność bankowa w postaci udzielenia kredytu. Zwrócił również uwagę Przewodniczący Sądu na ratio legis wprowadzenia art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, mające na celu złagodzenie ciężaru fiskalnego w odniesieniu do banków i ich przeciwników procesowych.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód, zarzucając naruszenie 130² § 1 k.p.c. przez jego zastosowanie oraz art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.) – zwanej dalej w skrócie: u.k.s.c., przez nieprawidłowe przyjęcie, iż od pozwu nie została uiszczona należna opłata, podczas gdy powód wywodzi swe roszczenie z umowy pożyczki, stanowiącej czynność bankową.

W oparciu o tę podstawę skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a tym samym skutku odnieść nie może.

Zgodnie z obowiązującym w dacie zainicjowania niniejszego procesu brzmieniem art. 13 ust. 1a u.k.s.c., w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1.000 złotych (przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 1854).

Z kolei art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe określa jakie czynności należy traktować jako czynności bankowe.

W niniejszej sprawie powód domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 86.184,24 złote, albowiem w dniu 2 września 2014r. nabył od (...) Bank SA wierzytelność wobec dłużnika (pozwanego). Wskazał, że zobowiązanie to wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego z (...) Bank SA w dniu 12 października 2010r. (k. – 3).

W świetle powyższego uznać trzeba, że nabycie przez powoda, który nie jest bankiem, rzeczony wierzytelności nie stanowi czynności bankowej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, zarówno umowa cesji wierzytelności jak i umowa pożyczki zawarta przez pozwanego z (...) Bank SA nie jest czynnością bankową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe w odniesieniu do funduszu sekurytyzacyjnego. Wobec takiego podmiotu nie może więc mieć zastosowania regulacja wprowadzona art. 13 ust. 1a u.k.s.c. w jego brzmieniu obowiązującym przez dniem 15 kwietnia 2016 r. Treść art. 5 ust. 2 Prawa bankowego wyraźnie wskazuje, że czynności te muszą być wykonywane przez banki („o ile są one wykonywane przez banki”). Cesja i umowa pożyczki stanowi czynność bankową tylko dla banku, nie zaś dla innego podmiotu. Ze strony powoda (funduszu sekurytyzacyjnego) umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której stał się on wierzycielem, nie jest zatem czynnością bankową i tym samym nie ma wobec niego zastosowania regulacja zawarta w art. 13 ust. 1a u.k.s.c., co słusznie stwierdził Przewodniczący w Sądzie Okręgowym.

Trafnie również zauważył Przewodniczący, iż za przedstawioną powyżej interpretacją art. 13 ust. 1a u.k.s.c. przemawia jego ratio legis, bowiem ustawa, która go wprowadziła, miała w głównej mierze na celu uchylenie przepisów art. 96 – 98 ustawy Prawo bankowe dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego. Intencją ustawodawcy, przy wprowadzeniu art. 13 ust. 1a u.k.s.c., było złagodzenie ciężaru fiskalnego spoczywającego na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były w tym zakresie uprzywilejowane.

Niezależnie od powyższego wskazać przyjdzie, że omawiany przepis został ponownie znowelizowany ustawą z dnia 18 marca 2016r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z dnia 31 marca 2016r., poz. 421) i aktualnie stanowi, iż wysokość opłaty stosunkowej w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych nie może przekraczać 1.000 złotych jedynie w przypadku pobierania jej od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne. Aktualne brzmienie art. 13 ust. 1a u.k.s.c. wspiera tym samym stanowisko, że intencją nowelizacji dokonywanej zaledwie kilka miesięcy wcześniej również nie było nadmierne rozszerzanie kręgu podmiotów upoważnionych do prowadzenia procesów sądowych na uprzywilejowanych zasadach fiskalnych.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż powód, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, winien był uiścić opłatę stosunkową od pozwu, stanowiącą 5% wartości przedmiotu sporu (art. 13 ust. 1 u.k.s.c.), tj. 4.310 złotych. Ponieważ jednak uiścił 1.000 zł (k. - 20), Przewodniczący Sądu – stosownie do art. 130² § 1 k.p.c. - obowiązany był pozew zwrócić, co też uczynił zasadnie.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny, z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA Joanna Naczyńska SSA Ewa Tkocz SSA Małgorzata Wołczańska